

En hälsning från oss på

ABRIGO

Rainha
Sílvia

Kära Vänner och Medarbetare!

Ett nytt verksamhetsår har börjat och den 11 maj firar Abrigo 25 årsjubileum! Det har gått ett kvarts sekel sedan de första sex kvinnorna skrevs in och de har följts av nästan två tusen kvinnor och barn. Vi har ännu kontakt med flera av de som bodde hos oss de där första åren, idag yrkesarbetande och självförsörjande kvinnor kring de 40.

Vår gynekolog, Dr. Juarez, som varit med nästan från starten har registrerat ofattbara 28.000 konsultationer på vår klinik. Och vi kan inte ens föreställa oss hur många måltider kocken Sergio hunnit servera under sina 24 år på Abrigo. I vår kyrka har mer än ett tusen barn, ungdomar och vuxna döpts, och genom dem har band av förtroende knutits med familjer i kåkstäderna i vårt område. Bakom alla siffror döljer sig samtal och möten, trasiga liv som helats, kvinnor som upprättats, barn som sluppit gatans eller barnhemmens värld. Vi påminns om det av kvinnor som kommer på besök efter många år för att berätta om liv som förändrats, om arbete och bostad och barn som fått växa upp i trygghet.

Abrigo 25 år!

Jag skriver denna hälsning till er en sensommarhet eftermiddag i slutet av februari. Sedan jul har dagstemperaturen krupit över 40 grader och i radion meddelar en reporter glatt att dagens termiska temperatur kommer att ligga kring 50 grader. Jag känner mig inte bättre till mods av denna underrättelse. Genom fönstret ser jag med förundran hur ett gäng pojkar med full energi spelar fotboll, medan jag konstaterar att mitt anletes svett har satt spår på högen av dokument som ligger framför mig.

På tal om fotboll, så väntar oss fotbolls-VM här i Brasilien. Den första entusiasmen bland landets invånare har svalnat och idag publicerar tidningarna en undersökning som visar att endast hälften av brasilianarna välkomnar fotbolls-VM. Den bristande entusiasmen förklaras av att nya fotbollsarenor för en handfull matcher har byggts till ofattbara kostnader, medan den allmänna sjukvården på u-landsnivå. Transportväsendet likaså. De 800.000 fotbollsentusiaster som anländer till fotbolls-VM kommer att möta ett kaos redan på flygplatserna, där utlovade upprustningar inte kommer att bli färdiga, i flera fall inte ens påbörjade. Det känns alltid som en utmaning när man vid ankomsten till Rios flygplats skall släpa resväskor uppför trappor eftersom hissar och rulltrappor står stilla i brist på underhåll.

Mest upprörande är situationen inom skolsystemet. Jag påmindes om det för en stund sedan när en ung kvinna kom för att be om dop för sina tre barn. Hon lämnade med en ursäkt fram sitt id-kort. "Jag kan inte kan läsa" sade hon. Det hade hon inte behövt säga, det står stämplat med stora bokstäver över det kort som hon alltid måste vara beredd att visa upp. När hon kommer för att underteckna ett dokument på kommunalkontoret eller få ut barnbidraget på banken plockar man fram stämpeldynan och hon får lämna ett fingeravtryck. Det finns bara ett ord: Förnedring. Och den förnedringen är inte hennes, utan det samhälles, som inte erbjuder sina medborgare utbildning.

I tolv år har Brasilien haft presidenter från Arbetarpartiet. Vi svenskar förknippar arbetarrörelsen med folkbildning, det gör man inte i Brasilien. Trots att landet under de år arbetarpartiet haft makten har landet genomgått en sagolik högkonjunktur, som gett utrymme för sociala förbättringar har inte det familjebidrag som införts kompletterats med undervisningsreform. Idag publiceras statistiken för de senaste sex åren; antalet barn inskrivna landets skolor har minskat med 3.187.000! Skoldagen ligger fortfarande på tre timmar. Antalet ungdomar som kompletterar sina studier genom Komvux har minskat med 30% de senaste sex åren. En nationell katastrof.

och idag publicerar tidningarna en undersökning som visar att endast hälften av brasilianarna välkomnar fotbolls-VM. Den bristande entusiasmen förklaras av att nya fotbollsarenor för en handfull matcher har byggts till ofattbara kostnader, medan den allmänna sjukvården på u-landsnivå. Transportväsendet likaså. De 800.000 fotbollsentusiaster som anländer till fotbolls-VM kommer att möta ett kaos redan på flygplatserna, där utlovade upprustningar inte kommer att bli färdiga, i

Och visst kommer det att bli gatuprotester under VM, men ordningen skall upprätthållas och armén kallas in om det blir bråk

Våra givare kommer att få över 150.000 kronor i skatteåterbäring!

har landets president Dilma Rouseff lovat i ett propagandamässigt kanske inte helt genomtänkt tal. Om Brasilien vinner ännu ett världsmästerskap kommer protesterna mot kostnaderna att dränkas i segersyra, men vid en förlust kan de snabbt förenas med det växande missnöjet med landets politiker. VM i fotboll följs av ett annat mästerskap som går under benämningen politiska val; såväl president som parlamentsledamöter, skall väljas i oktober.

På Abrigo står utbildning i centrum. Studier är en förutsättning för boende, det gäller både kvinnor och barn. Det är med stor glädje jag nu vid läsårets början konstaterar att samtliga kvinnor och alla barn över två år är inskrivna i förskola, grundskola eller yrkesutbildning. I vår förskola har vi kunnat erbjuda plats för 32 barn – men vi har 36 barn som står i kö. I samarbete med norska Dream Learn Work kan vi erbjuda utbildning för ungdomar från kåkstäderna runt Abrigo.

Just nu söker många boende på Abrigo, och vi kan tyvärr inte ta emot alla. Vår kapacitet är maximalt utnyttjad - 47 kvinnor och barn. Kvinnorna har alla det gemensamt att de varit hemlösa och bott på gatan, bott på barnhem och institutioner och varit utsatta för våld från män. Det är ett stort arbete att ordna med måltider, tvätt, hygien för alla dessa kvinnor och barn. Det är en ännu större utmaning att hjälpa dem att återvinna sitt människovärde. Detta är möjligt eftersom Din gåva skapar stabilitet i vårt arbete och hjälper oss att planera för framtiden. Ett varmt tack till alla er som med gåvor och tankar följer vårt arbete och delar vår vision att långsiktigt givande och långsiktigt arbete ger resultat för framtiden.

Autogiro – gör det enkelt för Dig, skapar trygghet för oss!

Rio de Janeiro, den 26 februari 2014

med många hälsningar

Stefan Martinsson
Direktor

Abrigos arbete stöds av:

Det kom ett brev

För en tid sedan fick jag ett brev från södra Brasilien. Det var en hälsning från det förflutna, från Alda Sprandel som för 20 år sedan arbetade som socialassistent på Abrigo. Nu bor hon sedan många år i sin hemby Tio Hugo, i en liten landskommun, där de flesta är småbrukare och ättlingar till tyska immigranter. Den lutherska församlingen är en sammanhållande faktor och genom kyrkan hade Alda fått sin utbildning.

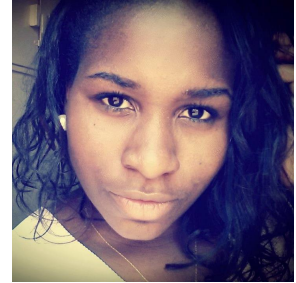
Något år efter Aldas ankomst till Abrigo inträffade en dramatisk händelse. Några poliser hade tagit hand om en höggravid kvinna, som uppträdde förvirrat. Ingen visste vem hon var eller varifrån hon kom. De förde henne till Abrigo och samma natt födde hon sitt barn. Kvinnan kom till sjukhus och senare till en institution för mentalt skadade.

Någon måste ta hand om barnet och den enda som fanns till hands var Alda. Vi kallade flickan Camilla, och hon blev den första som döptes på Abrigo. Vid den tiden bodde hos oss en ung flicka, Joelma, med sina fyra systrar, efter att ha blivit övergivna av sin mamma. Joelma blev nu barnvakt när Alda arbetade.

Under tiden tröskades frågan om vad som skulle hända med Camilla genom barnavårdsnämnd och domstol. Det fanns några par som visade intresse för att adoptera henne, men de backade ur när de fick veta att hon var mörkhyad och att mamman var mentalt skadad. Ett år senare meddelade domaren att hon skulle överlämnas till ett barnhem eftersom man inte kunnat

finna några adoptivföräldrar. ”Men kanske du, Alda, vill ta över föräldraansvaret?” Alda stod förstummad, hon hade inte ens funderat på det. Däremot kände hon till området barnhem, en förfärlig inrättning. Efter några dagars betänketid beslöt Alda att adoptera Camilla. Några månader senare fick hon veta att hennes far låg sjuk och behövde hennes hjälp hemma på gården.

Nio år senare kom Alda och Camilla på besök. Ett kärt återseende, kanske allra mest för att Joelma åter bodde på Abrigo, nu som mamma till en flicka på sju år och en nyfödd pojke. Hon hade farit illa, brutit upp från en brutal man och var hemlös. Alda erbjöd Joelma och hennes barn att få ett hem hos henne i byn Tio Hugo.

”Jag tänker så ofta på er och på Abrigo.” skriver Alda “Allt står väl till med oss här nere i vår lantliga avkrok. Camilla gick ur gymnasiet i december, och nu väntar musik-utbildning. Hon har fyllt 18 år, och det är dags för henne att börja tänka på sin framtid. Självt blev jag efter förra valet socialsekreterare här i kommunen.

Joelma har gift sig med en småbrukare i trakten och fått en dotter, Cecilia. Hennes äldsta, Victoria, går sista årskursen i grundskolan. I maj konfirmeras hon i vår lutherska kyrka här i byn. João Vitor, som var nyfödd när de flyttade hit, är 8 år nu och kan redan både skriva och läsa. Här hos oss studerar rika och fattiga i samma skola, och det görs ingen skillnad. De deltar i samma fritidsaktiviteter och går i samma kyrka, och lär sig att ta hänsyn och att hjälpa varandra. De flesta här är långa och blonda tyskkättlingar, men välkomnade genast Camilla och sedan också Joelma. Jag har aldrig ångrat, att jag inbjöd Joelma och hennes barn att få bli del av vårt liv här i min barndoms by.”

Om skillnaden mellan att överleva och att leva

» Jag får ofta höra att jag är en överlevare. Det stämmer. På gatan och på barnhemmen finns bara två sorters folk; de som överlever och de som går under. Hemligheten ligger i att veta när man skall hålla sig undan och när man skall hålla sig framme.

Till skillnad från många andra här på Abrigo hade jag en mamma och en pappa. Men livet var inte lättare för det. Mamma var psykiskt störd och pappa var cachaceiro, han gick på hembränt. Jag kan aldrig minnas att jag såg honom nykter. Det hände ibland att han var våldsam, då fick man hålla sig undan, andra gånger hade han jobbat och fått ihop några Reais, och då fick man hålla sig framme. När det inte fanns något att äta hemma gick jag till någon grannfamilj, alltid fick man något. Man överlevde.

Och sedan hamnade jag på barnhem. Där saknades det inte mat, men man fick mycket stryk, både av anställda och av andra barn. Det fanns en hackordning som man fick rätta sig efter. Det gällde ännu mer när jag bodde med gänget på gatan. Det handlade om att vara solidarisk med gänget eller att bli utstött och gå under.

Socialtjänsten förde mig till Abrigo när jag var gravid i sjunde månaden. Det var inte mitt eget val, men jag tyckte att det var rent och snyggt och att jag gott kunde bo här tills mitt barn var fött. Men visst blev jag förvånad när jag senare samma dag förstod, att jag förväntades delta i matlagningen. Det hade jag aldrig varit med om tidigare. På de institutioner där jag hade bott fick man några slevar ris och bönor på en plasttallrik, och sedan var det inte mer med det. Jag

förklarade genast, att jag inte tänkte delta. ”Jag kan inte laga mat” sa jag – ”Ja, då får vi väl se till att lära dig” svarade kocken ”du kan börja med att skala potatis, jag skall visa dig hur man gör”. Och innan jag hann protestera stod jag med en hink potatis och muttrade något om slavgöra. ”Det är dig själv du lagar mat åt, det kanske du kan tänka på” fick jag höra.

Efter frukosten följande dag berättade en av lärarna att hon ordnat plats åt mig i en skola i närheten och hon såg på mig som om hon hade trott att jag skulle bli glad! Nu är det ju inte så, att jag aldrig gått i skola. Jag hade faktiskt hunnit avsluta årskurs 6, vilket inte är dåligt med tanke på hur mycket jag flyttat runt. Jag har lätt för skolan, så jag gick inte dit så ofta. Jag klarade proven, det fick räcka. Så jag gjorde som förut, satt mig igenom några lektioner och gick sedan till torget. Efter några dagar blev jag inkallad till Luciane, en av ledarna här. ”Vi erbjuder dig rum och mat, under förutsättning att du studerar. Jag har just fått veta att du skolkar.” Vad då för överenskommelse!? Det är ju sådant man säger. Hade jag överlevt så här långt utan studier kommer jag att göra det också i fortsättningen, tänkte jag. Men jag hade inte mycket att sätta emot och värre skulle det bli. Jag fick veta att skolgången skulle kompletteras med en yrkeskurs och jag ställdes inför en rad val. Här gick gränsen. Jag vägrade diskutera saken. Jag behövde inte lära mig ett arbete. Varje gång jag behövt pengar har det dykt upp något, det finns alltid något, som gatuförsäljare eller vakta bilar eller lasta varor. Jag sa ifrån på skarpen. ”Hördudu, jag har alltid hittat utvägar, det har alltid ordnat sig, så här skall inte du komma och bestämma vad jag skall göra. Jag vet hur man överlever.”

”Det kan hända att du vet hur man överlever,” sa Luciane, ”men du tycks inte ha en aning om vad det betyder att leva. Är det inte dags att du skaffar dig ett liv?”

Jag stormade ut ur hennes kontor, sprang till mitt rum, och började gråta. Jag förstod att hon hade rätt. Jag hade inget liv. Jag visste bara hur man överlever.

Nu har det gått ett år. Jag har kompletterat årskurs nio och har just avslutat en kurs som hotellarbetare. Det är inte vad jag vill bli, men vad jag behöver för att kunna försörja oss medan jag fortsätter med en yrkesutbildning som svetsare. Jag blir klar om två år. Det finns gott om jobb och lönen är bra. När Luciane slutade på Abrigo för att flytta tillbaka till södra Brasilien höll jag ett tal. Jag avslutade med orden: Tack vare dig har jag idag ett liv. Du lärde mig skillnaden mellan att överleva och att leva.

Återkomsten

Lúcia är i Rio de Janeiro, det har gått 15 år sedan hon var här första gången. Hon är i Rio för att delta i en konferens om hur samhället skall kunna hindra våld mot kvinnor. Annars bor hon i sin hemstad, efter brasilianska förhållanden en småstad med 60.000 invånare, dit hon återvände efter sin examen som socionom.. Här har hon under de senaste tio åren varit med om att bygga upp kommunens sociala arbete, och är idag socialchef, en framgångsrik karriär för en ensamstående mamma.

Hon har förblivit ogift. ”Det var så många år med jobb och studier och all fritid fick gå till min son, det fanns aldrig utrymme för någon annan. Jag är nog också rädd att förlora den frihet och det ekonomiska oberoende jag uppnått.”

På vägen ut till Abrigo talar hon om sin son, João. "Han vill bli kock, säger han, eller Chef, som det heter när man talar om finare matlagning. Sådan utbildning finns ju inte hos oss. Det är svårt att tänka sig en finkrog bland pizzeriorna och gatuköken kring torget. Han har ett par år kvar i gymnasiet, och sedan får vi se vad som händer."

"Oj, så mycket som har förändrats" säger hon när vi kommer fram till Abrigo. En stund senare sätter vi oss ner med kvinnor och barn för att äta lunch. Kocken, Sergio, serverar, Lúcia reser sig och ger honom en kram. "Vad roligt att få se ett känt ansikte, hur länge har du arbetat här?" "Det blir 24 år i nästa vecka."

Efter lunchen berättar Lúcia för kvinnorna om sitt arbete och om konferensen hon deltar i. Vid samtalet efter frågar någon "Hur länge sedan var det du arbetade här på Abrigo?"

"Jag har aldrig arbetat här. Men för 16 år sedan kom jag hit med hjälp av en socialarbetare. Jag hade då levt på gatan under några månader, på flykt från pappan till det barn jag väntade. Han hade misshandlat mig och hotat att döda mig. Ja, så kom jag till Abrigo och redan efter ett par veckor satt jag i skolbänken. Det har jag aldrig ångrat. Nu arbetar jag med att hjälpa kvinnor, som idag befinner sig i samma situation som jag själv gjorde en gång."

Stefan Martinsson

Hjälp oss att förbättra vår administration!

Vi uppdaterar vårt register för att förbättra och effektivisera vår administration. Hör gärna av dig om Du betalar via internetbank och därför inte längre behöver inbetalningskort. Det går också bra att ändra antalet inbetalningskort.

Kontakta oss via mail, ring 0704-38 57 69, eller gör en anteckning på inbetalningskortet, eller via internetbanken. bifogat finner Du också en blankett för att bli månadsgivare, det enklaste sättet att stödja vår verksamhet!

Föredrag våren 2014

- 2 april, onsdag. Torups församlingshem kl 19.00
- 3 april, torsdag. Göteborg, Utby församlingshem kl 18.30
- 6 april, söndag. Målsryds kyrka, kl 16.30
- 8 april, tisdag. Göteborg, Kärra församlingshem, kl 12.00
- 10 april, torsdag. Trollhättan, Lextorpskyrkan, kl 14.00
- 10 april, torsdag. Dingle, Kyrkans hus, kl 18.30
- 21 april, Annandag påsk, Göteborg, Vasakyrkan kl 11.00
- 23 april onsdag. Månstads församlingshem, kl 12.30
- 23 april onsdag. Dannike församlingshem, kl 14.00
- 27 april, söndag. Stockholm, Matteus kyrka kl 11.00
- 28 april måndag. Östersund, Hornsbergskyrkan, Frösön, kl 18.00

Stefan Martinsson är tillgänglig
För föredrag under september och oktober 2014
För andra tider går det bra att kontakta
Kalle Larsson
Du når oss via mail info@abrigo.se

Abrigo Rainha Silvia Plusgiro 90 40 45 – 2 Bankgiro 904 – 0452

mail: info@abrigo.se hemsida: www.abrigo.se

Nu kan Du också följa oss på facebook: **Abrigo Rainha Silvia**

Anmälan sänds till:
Abrigo
Pontus Wiknersgatan 2
411 32 Göteborg

Autogiro

Undertecknad godkänner att Insamlingsstiftelsen för Abrigo Rainha Silvia den 29e varje

månad drar _____ kr från mitt konto.

Bank _____

Bankkontonummer _____

Fullständigt namn _____

Personnummer _____

Adress _____

E-post

Abrigo-ID _____

Ort och datum

Underskrift

Jag vill ha en bekräftelse på att anmälan mottagits och ett besked om när första dragning kommer ske.